

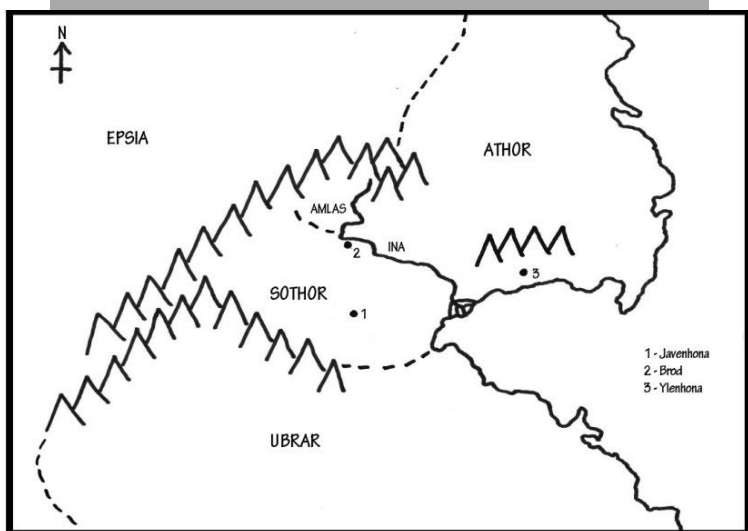
enribook

LUKÁŠ ZELEŇAK

Tajomstvo Epsie

PRVÝ DIEL SÉRIE

KNIEŽATÁ SOTHORU



LUKÁŠ ZELEŇAK

Tajomstvo Epsie

PRVÝ DIEL SÉRIE

KNIEŽATÁ SOTHORU

enribook

Copyright © Lukáš Zeleňak 2023
Cover © Shutterstock
Cover design © Erika Jarkovská
Slovak edition © Enribook 2023

ISBN 978-80-89948-74-1

Venujem Fialke.



Prológ

„**M**ôj pane.“
Mladý bojovník, viac chlapec než muž, sklonil tupý cvičný meč aj štít a kývol na znamenie kniežaciemu družiníkovi, s ktorým si meral sily, že cvičenia bolo na dnes dost.

„Vrav, Branimír,“ prehovoril mladík. „Otec mi niečo odkazuje?“

Družiník prikývol. „Knieža ťa volá k sebe, kňažic.“

Mladík pritakal, podal zbrane sluhovi stojacemu obďaleč a zložil zo seba cvičné brnenie z kože vystuženej hrubou látkou. Bez ďalšieho zdržovania sa vybral k palácu, ktorý stál na opačnom konci nádvorja. Zastavila ho však Branimírova ťažká dľaň na pleci.

„Liečiteľ hovorí, že to s ním nevyzerá dobre,“ pošepol dôverne mladému šľachticovi do ucha. „Vraj vyskúšal všetko. Lial doňho odvary, prikladal obklady, dokonca vzýval bohov. Nič nezabralo. Priprav sa, chlapče, toto môže byť tvoja posledná rozprava s otcom.“

Kňažic nedal najavo, že by počul vyrieknuté slová. S výrazom na tvári, ktorý neprežrádzal nič, čo sa dialo v jeho hlave, vykročil k dverám paláca.

Vzduch v kniežacej komnate bol nevetraný, miešal sa v ňom pach potu a dymu s arómou bylín. Citelná bola najmä choroba a blížiaci sa smrť.

Mladý kňazic svojho otca ledva spoznal, no snažil sa to nedať najavo. Neprešiel ani týždeň, odkedy knieža Mstislav I. Sothorský chorý ulahol na lôžko. Zdalo sa, že za ten čas zostarol najmenej o desať rokov. Hoci mal len niečo po tridsiatke, vlasy mu úplne zošediveli a na vychudnutej tvári sa mu objavili nové vrásky. Z mocného bojovníka, od ktorého si kňazic celý život bral príklad, sa stal starec.

„Mstislav,“ oslovilo knieža svojho syna slabým hlasom. Kňazic Mstislav si sadol na kraj postele.

„Som tu, otče,“ povedal a vzal vyschnutú ruku do vlastnej.

„Pamätaj, synak. Sothor nie sú lesy, lúky ani jazerá,“ prehovorilo knieža. „Nie sú to drevené či kamenné pevnosti. Sothor nie je knieža za hradbami Javenhony.“

Mstislav sa zachmúril. Po tom všetkom, čo otec vymenoval, neostávalo nič, čo by tvorilo jeho kniežatstvo.

„Odpusť mi moju hlúposť, otče,“ riekol. „Ak Sothor nie je ničím z toho, potom čo je to?“

Starý vladár sa zachechtal a vzápätí rozkašlal. Potom slabnúcim hlasom prehovoril: „Sothor je ľud. Pamätaj na to, syn môj, pamätaj...“

Mstislav ešte dlho sedel na otcovej posteli. Dokonca aj po tom, čo ruka v jeho dlani vychladla. Z trúchlivého

premyšľania ho vyrušil až príchod kniežacieho družiníka.

Mstislav dvihol hlavu a uvidel, že bojovník drží v rukách meč so širokou čepeľou, hlavicou v tvare veľkého smaragdu a rukoväťou zdobenou zlatom, a podal mu ho. Bol to kniežací meč, symbol moci panovníka Sothoru.

Keď ho Mstislav vzal od družiníka do rúk, zdal sa mu neuveriteľne ťažký. Mal pocit, že ho ledva udrží, nieto, aby sa ním dokázal oháňať na bojisku. S veľkou námahou ho zodvihol na úroveň očí a zadíval sa do jeho rukmi opotrebovanej čepele.

„Pamätaj...“ začul v hlave hlas otca.

Zovrel kožou opletenú rukoväť pevnejšie. Prisahal by, že meč bol razom o polovicu ľahší.



KAPITOLA PRVÁ

Mračná nad Sothorom

Ďakovanú dosku stola cinklo dno kovovej čaše tak silno, až jej červený obsah pofrkal listiny rozložené všade navôkol. Muž za stolom tomu nevenoval pozornosť. Mal väčšie problémy než rozliate víno.

V rukách držal kúsok pergamenu, ktorý priniesol holub práve vo chvíli, keď spomínanú čašu plnil. Mračil sa na drobné písmená, ktoré nedokázal rozlúštiť, akoby mal problém so zrakom. Ten mal však v poriadku, no znepokojoval ho význam správy, ktorý mu krivil obočie. Pokrčil pergamen, odhodil ho a prešiel si dlaňou po tvári.

V správe sa písalo, že tritisíc mužov Athoru sa pokúšalo prekročiť východné hranice kniežatstva. V čase jej písania sa pohraničné jednotky snažili ubrániť jeden z bezmenných brodov na rieke Ine. Nevedno, či sa im to darilo, alebo ho už nepriateľ pokoril. Hoci šlo o nevyprovokovaný útok, dal sa očakávať.

Sothor, známy aj pod názvom Južný Athor, sa odde-

lil od severného suseda pred takmer sto rokmi. Na juhu sa nachádzala väčšina poľnohospodárskej pôdy, keďže v severnejších oblastiach sa kvôli kamenitej pôde, nízkym teplotám a hornatému terénu plodinám príliš nedarilo.

V istom momente si šľachtic, ktorý spravoval južné územie, povedal, že na sever odváža príliš veľa obilia, a nechce naďalej živiť tamojšie územia. Rozhodol sa preto pre odpor. Hoci južné léno netvorilo ani štvrtinu rozlohy Athoru, žila v ňom početná skupina ľudí.

Nebolo prekvapením, že ak sa na severe urodilo veľa mužských potomkov, prevažná väčšina z nich sa vždy rozhodla presťahovať na juh, než aby sa museli deliť o skromné neúrodné políčka zeme so svojimi súrodencami. Z toľkého množstva roľníkov sa s trochou snahy a peňazí dalo vycvičiť veľké vojsko.

Barón Bragi, šľachtic vládnući Južnému Athoru, tak aj vykonal. Zburcoval svojich poddaných vo viere pre spoločný cieľ a odrazil kráľovskú armádu, ktorá zaútočila po odstrihnutí severu od dodávok obilia. Po tomto víťazstve sa Sothor oddelil od zvyšku Athoru. Jeho pán sa následne stal kniežatom Bragim I. Sothorským, panovníkom samostatnej krajiny a zakladateľom sothorskej vládnucej dynastie.

Athor odvtedy podnikol niekoľko ďalších pokusov o opätovné dobytie strateného územia. Pokúšal sa o to každých dvadsaťpäť rokov, teda vždy, keď na trón nastúpil nový kráľ snažiaci sa dokázať, že je lepší a mocnejší, než boli jeho predchodcovia.

Sothorské kniežatá však boli úspešnejšie a zakaždým dokázali útočníka odraziť.

Knieža Mstislav II. Sothorský, pravnuk kniežacieho

buriča Bragiho, nebol prekvapený, útok očakával a niekoľko mesiacov sa naň aj pripravoval. Tak, ako sa invázia na juh stala akousi skúškou dospelosti nového kráľa na tróne vo Východnej pevnosti Ylenhone, tak sa udržanie nezávislosti Sothoru stalo skúškou pre následníka vzdorovitého šľachtica. Vrásky na čele mu spôsobovala iná správa.

Na stole ležal pergamen pofrkáný červenou tekutinou, no nebolo to víno, čo rozmazávalo krivé, vzhone načmárané písmená. Okrem armády pochodujúcej zo severu dorážala na hranice ďalšia, ešte väčšia sila z Ubraru. Podľa všetkého sa nový kráľ spojil s kráľovstvom južne od Sothoru a dohodli sa na spoločnom simultánnom útoku na dvoch frontoch, akiste pod príslubom rozdelenia si dobytého územia.

Správa zašpinená krvou prišla zjednej z pohraničných pevností, ktoré strážili južnú hranicu. Mstislav si nebol istý, či jeho sila na východnej hranici ešte odoláva alebo už bola rozprášená, no s istotou vedel, že južný sused dobyl pohraničie a pochoduje smerom na Západnú pevnosť Javenhonu, sídlo kniežaťa. Rozhodol sa poslať holubov do ostatných pohraničných pevností s príkazom opustiť pozície.

Bežná pohraničná pevnosť, akých bolo na juhu niekoľko, pozostávala z kamennej rozhladne a niekoľkých zrubov obkolesených priekopou a valom s palisádou. Strážilo ju dvadsať mužov. Posádky slúžili na odrážanie nájazdov a informovanie kniežaťa o situácii na hranici, nie na samovražedné boje proti tisíchlavej vojenskej mašinérii. Taktiež poslal správu jednotkám na severe, aby sa stiahli od rieky do Javenhony.

Bolo mu jasné, že sa obliehaniu nevyhne a bol by

radšej, keby jeho muži prežili a postavili sa na mestské hradby, než aby padali v nezmyselnej snahe udržať pozície.

Mstislav sa natiahol po džbán s vínom a dolial si. V momente, keď si priložil okraj čaše k perám, ozvalo sa zaklopanie.

„Ďalej,“ povedal a odpil si.

Do miestnosti vošiel zadychčaný vojak. Spod okraja prilby mu po tvári tiekli pramienky potu. Pravdepodobne bežal až od mestských hradieb.

„Knieža,“ povedal a zložil si prilbu. „Z juhu od Ub-raru sa blíži veľká sila. Musí ich byť zo štyritisíc.“

Mstislav prikývol a znovu si odpil. Už dávno pochopil, že sú situácie, na ktoré sa nedá reagovať lepšie než pitím.

„Čo je s našimi mužmi na severe? Dorazili?“

„Je ich vidieť z hradieb, blahorodie, ale...“

„Ale? Nenaťahuj ma, človeče.“

„Pochodujú po vlastných a nesú so sebou ranených...“ povedal vojak s očami prilepenými k zemi. Chvíľu trvalo, než vyslovil svoje obavy.

„Ak ich zazrie nepriateľ, nič mu nezabráni pobiť ich skôr, než sa dostanú do mesta.“

„Hovoríš nič?“ pousmialo sa knieža, dopilo a vstalo od stola. „Pomôž mi obliecť si zbroj.“

„Pane, nepriateľ sa približuje,“ povedal lukostrelec s pohľadom upretým na južný obzor.

„Viem to aj bez toho, aby si mi to pripomínal,“ zahundral veliteľ, no tiež skontroloval južný obzor.

„Ranení nás spomaľujú. Bez nich by sme sa stihli dostať do bezpečia mesta.“

Veliteľ si povzdychol. Uvedomoval si pravdivosť slov svojho podriadeného, no priečilo sa mu nechať svojich bezbranných mužov čakať na dorážajúce rany nepriateľových mečov. Hoci sa narodil ako poddaný, cítil rytiersky zmysel pre ochranu slabých. Bridilo by sa mu nechať ich napospas osudu, aj keby nebol ich veliteľ a nededil krv na bojiskách zarovno s nimi.

„Máš pravdu,“ povedal lukostrelcovi a opatrne položil na zem drevené nosidlá, na ktorých vliekol jedného z ranených.

„Mám zatrubiť na pochod?“ opýtal sa lukostrelec.

„Nie,“ odpovedal veliteľ. „Daj povel k utvoreniu kruhovej formácie. Kopijníci vpredu, strelci za nimi a ranení v strede. Budeme sa brániť.“

Lukostrelec prikývol, siahol po rohu a vylúčil na ňom tón, ktorý dával členom zástupu vedieť, čo sa od nich požaduje. Vojaci naťahali nosidlá do kruhu a usporiadali sa, ako im bolo prikázané. Než tak urobili, na juhu sa zdvihol oblak prachu.

Pochodujúca armáda si všimla zástup sothorských vojakov smerujúci k bránam mesta a rozhodla sa ich zastaviť, skôr než sa im podarí dostať sa z dosahu narušiteľov. Nepriateľský veliteľ vyslal oddiel jazdcov.

Boli to kopytá koní, čo vírili prach.

„Založiť!“ zvolal veliteľ.

Oblak prachu sa približoval.

„Natahnuť!“

Rozostavení obrancovia dokázali rozoznať jednotlivých útočníkov. Nejednen zalapal po dychu. Nešlo o skupinu pojazdných zvedov, ale o útočný oddiel ťažkej ka-